

[Marianne Jelved]

Der er efter min opfattelse også grænser for, hvor meget man kan spare på forholdsvis små institutioner, uden at man griber ind over for det, vi kan kalde kvaliteten i uddannelserne. Derfor er jeg med til at påtage mig ansvaret for – og det er det politiske ansvar for – at vi udnytter ressourcerne bedst muligt i vore uddannelsesinstitutioner, og det synes jeg vi gør med det fremsatte forslag.

Fru Helle Degn sagde, at endnu en gang lider denne regering nederlag. Den fremsætter et forslag, der ikke kan samle flertal, i stedet for at skabe en forhandlingsituation, hvor man, inden man fremsætter det, har flertallet med sig.

Jeg vil minde om, sådan husker jeg det, at undervisningsministeren sammenkaldte samtlige partiers ordførere på dette område, umiddelbart efter at de regionale udvalg havde svaret ministeren. Ministeren bad om at få tilkendegivelser fra de 8 partier, om man ville medvirke og eventuelt hvordan til at løse dette problem. Jeg mindes, at bortset fra de 3 regeringspartier var der enslydende bemærkninger fra de 5 øvrige, det er altså oppositionspartierne, som gik på, at man havde ikke lyst til at komme med særlig markante udspil på nuværende tidspunkt. Næh, man ville afvente regeringens udspil og forhandle på grundlag af det.

Det synes jeg var trist dengang, men sådan er vilkårene. Hvis man ikke vil være med inden, kan regeringen ikke tvinge nogen, men må fremsætte forslag på eget ansvar, og jeg løber ikke fra det ansvar, men jeg synes ikke, at det er helt rimeligt, at fru Helle Degn udlægger teksten på den måde, som det skete lige før.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Jeg synes, fru Bente Junckers bemærkninger var ret interessante, at det skulle kunne lykkes for regeringen med de ordføremeldinger, der er givet her fra Folketingets talerstol i dag, at få en beslutning truffet i morgen. Det vil jeg da se frem til, og det tror jeg da der er mange i seminarieverdenen der vil se frem til, hvis det virkelig skulle kunne lade sig gøre, at regeringen kan fremlægge sine beslutninger i morgen.

Jeg synes ikke rigtig, at det tegner sådan med de meldinger, der er kommet fra ordførerne fra de forskellige partigrupper. Det ser ikke ud, som om det er en særlig let forhandling, der nu skal indledes og foregå de næste par dage.

Til fru Marianne Jelved vil jeg nøjes med at sige: Det er en uskik at citere fra forhandlinger. Det bør man aldrig gøre, og fru Marianne Jelved bør være den sidste til det. Hun – synes jeg – er så dygtig parlamentarisk, at hun ikke bør betjene sig af den slags metoder. Jeg synes, det er enhver regerings ansvar at fremlægge sine forslag. Hvis den ønsker at indlede forhandlinger med partier om sine forslag, kan den til enhver tid gøre det.

(Kort bemærkning).

Anna-Marie Hansen (S):

Det er til fru Marianne Jelved. Når jeg taler om decentralisering og demokratisering, er det i et andet perspektiv end besparelse. Det behøver ikke at være udgangspunktet. Udvikling, uddannelse og det at få lov at være med og turde satse på de ressourcer, der findes fagligt og pædagogisk på et seminarium, kunne på lidt længere sigt indebære nogle besparelser, som talte mere end de hovsaløsninger, der er lagt op til nu.

Jytte Andersen (S):

Jeg har et par kommentarer til ministerens besvarelse af mine synspunkter før. Ministeren ynder at komme med argumentet, at fru Jytte Andersen og Socialdemokratiet vil, at en hel masse folk, som har arbejdet i institutionerne, men som ikke har uddannelsen, bare skal smides ud. Sådan er situationen jo ikke.

Vi lægger op til en uddannelseskapacitet, hvor vi gradvis med 4 pct. om året skifter de uuddannede medarbejdere ud med nogle, der har en uddannelse. Selv om vi fastholdt 1988-niveauet med en udskiftningsgrad på 4 pct., ville der såmænd i år 2000 stadig væk være en mangel på 4.000 pædagoger. Der er altså ikke tale om, at vi fra det ene år til det andet eller fra den ene måned til den anden skal sætte 6.000 PMF'ere på gaden.

Et andet argument, som undervisningsministeren også ynder at trække frem, er den meget høje ledighed hos pædagogerne. Hvis man tager gennemsnittet i 1987, er der 14 pct. pædagoger, der er berørt af ledighed. Berørt kan være 1 uge, 14 dage eller 1 måned. Der er 11,6 pct., der er delvis ledige. Det er mange, men det hænger meget nøje sammen med kommunernes personalepolitik, som betyder, at mange pædagogiske stillinger bliver – om jeg så må sige udmøn-